

MIJNHEER LAMPSENS.

Rauwe kornuiten, gaat uit mekaâr! Dadelijk!

(Zoo gauw de jongens hem zien, nemen ze nederig de mutsen af. De meesten druipen af, maar blijven in de nabijheid staan. Michiel blijft met Jan Compagnie, die hem vasthoudt.)

MIJNHEER.

En jij, deugniet....!

AAL.

Dat's hij! *(zij bedekt zich ten deele het gelaat door een tip van haar voorschoot.)*

MIJNHEER.

...je groeit op voor galg en rad, en zulk een wil ik niet onder mijn werkvolk.

AAL.

(naar de deur ijlend.) Drijf zoo niet Mijnheer Lampsens! Och ik weet niet meer wat ik zeggen zal in mijn desperacie!

MIJNHEER.

't Doet me leed, moeder, dat ik zoo'n straffe vermaning moet houden; die niet te temmen deugniet...

JAN COMPAGNIE.

(driftig.) Hij mijn vriend is! Geen kwaad zegge van hem of Jan Compagnie... lik me de strooppot! — Chiel, dat een goeje vloek is, hè?

AAL.

Ik bid u, Mijnheer, 't is maar een moriaan, die Uw Edelheid niet kent. Och, gelief even binnen te komen!

MIJNHEER.

(binnentredend.) Om jouwentwil, vrouw! Niet dat ik tot eenige klementie inklineer...

(Michiel en Jan Compagnie volgen: eenige jongens op het pleintjen gluren naar binnen.)

JAN COMPAGNIE.

(op denzelfden toon.) Hij slaag heeft gehad voor mij... hij gevochten heeft voor mij... tegen twee... tegen vijf... hij geen deugniet is, maar een goeje jongen.

DE JONGENS *op het pleintje.*

Als de duivel zoo zwart.

In zijn hart

Toch een echt-Zeeuwsche jongen!

«Rauwe kornuiten, uit mekaâr, dadelijk!»